

Porabje

TEDNIK SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 7. septembra 2023 - Leto XXXIII, št. 36

ŠOLSKI ZVONEC ZA NOVO ŠOLSKO LETO ZAZVONIL TUDI V PORABJU

ŠTEVANOVSKO ŽGANJARNO KUPILA DRŽAVNA SLOVENSKA SAMOUPRAVA
stran 4

MUZEJ GASILSTVA DRAVINJSKE DOLINE
stran 5

S PATREJOM SEM ODLA
stran 8

ŠOLSKI ZVONEC ZA NOVO ŠOLSKO LETO ZAZVONIL TUDI V PORABJU

»Presenečeni, toda z nasmehom na obrazih stojite na našem dvorišču. Počitnice, sončenje, prosti čas in lizanje sladoleda so za nami. Od današnjega dne bo šola hrupna, vsak bo sedel v svoji klopi,« je ravnateljica Dvojezične osnovne šole Števanovci Agica Holec 1. septembra ob osmih pozdravila učence domače ustanove. Na tlakovanem dvorišču jo je z zanimanjem poslušalo 48 radovednih šolarjev, med njimi 11 prvošolcev – to je najvišje število v zadnjih petnajstih letih.

»Učiteljica vas bo popeljala po poti, na kateri boste spoznali črke in številke,« je vodja ustanove še bodrila nekoliko prestrašene prvošolčke, nato pa se v nadaljevanju slovesnosti obrnila na druge učence, starše in učitelje. Vse je prosila, naj ji pomagajo, da bi skupaj čim uspešneje končali prihajajoče šolsko leto. »Vse bomo naredili, da bi se otroci dobro počutili in z veseljem hodili v šolo. Najpomembnejše pa je delo pri dvojezičnem pouku in slovenskem sporazumevanju, truditi se moramo za ohranitev slovenskega jezika, kulture in identitete,« je poudarila Agica Holec. Prisotni so lahko prisluhnili deklamacijam slovenskih in madžarskih pesmi, na koncu slovesnosti pa je porabski župnik Tibor Tóth blagoslovil začenjajoče se šolsko leto.

»Že vrsto let izvajamo dvojezični pouk od 1. do 8. razreda,« nam je v kasnejši izjavi dejala ravnateljica Agica. »Učenci imajo tedensko pet ur slovenščine in eno uro spoznavanja slovenstva. V nižjih razredih se dvojezično poučujejo glasbena, telesna, likovna in tehnična vzgoja ter spoznavanje okolja, v višjih razredih pa se tem predmetom pridružita še matematika in fizika,« je našela vodja ustanove in opozorila, da v šoli vlada družinsko razpoloženje. »Letos bo najštevilčnejši 1. razred z

enajstimi učenci, najmanjši pa 5. razred z dvema fantoma. Kombiniranega pouka ne izvajamo, le pri predmetih

povedala Agica Holec. Tudi na večjo od obeh porabskih vzgojno-izobraževalnih ustanov, na gornjeseniško

Učenki Dvojezične osnovne šole Jožefa Košiča Júlia Mukics in Johanna Glavanovics deklamirata slovensko in madžarsko pesem o šoli. Z vrstniki bosta v šolskih klopih preživel 180 dni.

telesna, glasbena, likovna in tehnična vzgoja se skupaj učita po dva razreda.«

Na števanovski šoli se lahko posvetijo vsakemu učencu posebej, s slovenskim jezikom pa so povezane tudi popoldanske dejavnosti. »Naši tradicionalni krožki so slovenska folklor, pevski zbor in lončarjenje, na citre pa igrajo učenci tudi slovenske pesmi. Lansko leto smo začeli uspešno gojiti rastline na našem šolskem vrtu, pri tem veliko pomagajo kolegi in kolegice. Kot zunajšolski dejavnosti ponujamo še šport in rokodelstvo,« smo izvedeli od Agice Holec, ki je pristavila, da so jo pred začetkom šolskega leta pestile kadrovske težave.

»Ena od kolegic je odpovedala, drugi učitelj pa si je našel službo v Monoštru. Bila sem žalostna, a sem k sreči našla nove sodelavce. Pridobila sem med drugim učiteljico zemljepisa in zgodovine iz Števanovcev, ki je sprejela tudi delo v podaljšanem bivanju,« je še

Dvojezično osnovno šolo Jožefa Košiča, se je vpisalo natančno enajst prvošolcev. »Oboje je veliko veselje za nas, saj se česa podobnega že dolga leta

z odprtimi rokami,« je dejal predsednik Holec in pristavil, da čeprav je kurjenje z drvimi v času energetske krize šola ma prineslo nemalo prihrankov, bo treba razmisliti o razvoju v smeri obnovljivih virov energije.

»Upam, da ste veliko potovali, raziskovali, se družili, klepetali, da ste dovolj spali in v novo šolsko leto prišli spočiti in pripravljeni, da skupaj s svojimi učitelji raziskujete svet znanja...« To pa že besede ravnateljice gornjeseniške dvojezične osnovne šole Ildiko Dončec Treiber, ki se je v uvodnih stavkih zahvalila upravitelju. Vesela je, da so se tukajšnji šolarji poleti lahko udeležili lončarskega, etnološkega in jezikovnega

Slovenska parlamentarna zagovornica Erika Köleš Kiss, porabski župnik Tibor Tóth, predsednik Državne slovenske samouprave Karel Holec, novoimenovana slovenska generalna konzulka v Monoštru Dubravka Šekoranja, vzgojiteljica asistentka Miša Aleša Pojbič, višja pedagoška svetovalka za porabsko šolstvo Valentina Novak in zagovorniški asistent Ferenc Sütő na dvorišču števanovske šole

ni zgodilo,« nam je povedal Karel Holec, predsednik Državne slovenske samouprave, upravitelja obeh dvojezičnih osnovnih šol v Porabju. »Otroci so naša prihodnost, čim več jih pride na naši šoli, tem zadovoljnejši smo lahko. Upamo, da bodo pri nas tudi ostali, med njimi je namreč več nedomacinov. Sprejeli smo jih

tabora, navedla pa je tudi podatek, da bo v prihajajočem šolskem letu gornjeseniško šolo obiskovalo 68 učencev. V domačem vrtcu bodo vzgajali 19, v pridruženi ustanovi v Sakalovcih pa 23 malčkov.

Za razliko od števanovske šole se na Gornjem Seniku na predmetni stopnji namesto matematike in fizike dvojezič-

no poučujejo biologija, zemljepis in informatika. Med počitnicami se je ustanova s pomočjo madžarskega državnega sekretariata za cerkvene in narodnostne odnose obogatila z novo tehnično opremo. »Popolnoma smo prenovili računalniška orodja, za učence smo kupili 18 namiznih računalnikov, za vsakega učitelja pa prenosnik. Poleg tega smo dogradili streho nad vhodom šolske zgradbe in posodobili sanitarije za odrasle,« nam je v izjavi zaupala Ildiko Dončec Treiber.

Tudi na Gornjem Seniku so bili kos kadrovskim izzivom. »Uspelo nam je normalno začeti šolsko leto, zaposlili smo namreč učiteljico razrednega pouka, ki je bila pri nas na praksi. Prihaja iz Slovenske vasi in bo razredničarka tretjega razreda. Čakamo pa še strokovno pomoč iz Slovenije in čeprav prihod učitelja asistenta še ni zagotovljen, upamo, da se bo tudi to čim prej rešilo,« je dejala seniška ravnateljica in dodala, da imajo šolarji tudi v največji porabski vasi na voljo številne zunajšolske dejavnosti. »V pevskem zboru, pri folklori in dramski skupini je poudarek na slovenskem jeziku in izročilu, naši glasbeno bolj nadarjeni šolarji pa se lahko učijo tudi igrati na harmoniko.«

Šolsko leto 2023/24 bo trajalo 180 dni, končalo se bo 21. junija prihodnje leto. »Se pa bodo podaljšale zimske in pomladanske počitnice,« je šolarje potolažila ravnateljica Ildiko.

Obe porabski dvojezični osnovni šoli delujeta v zelo ugodnih razmerah, zato je le od učiteljev in samih učencev odvisno, v kolikšni meri bodo slednji usvojili slovenski jezik. Oboji so namreč skupaj odgovorni za to, da bo ta govorica še odzvanjala v pokrajini ob vznožju Srebrnega brega.

-dm-

V veukom varaši frtau stoletja gordržijo slovensko kulturo

Na srejdi 90. lejt preminaučoga stoletja sta dr. István Pintér in dr. István Lang gorpoiskala Katedro za slovenski gezik na tedešnjoj Viskoj pedagoškoj šauli v Sombotelu, aj profesorici

gordržali svojo materno rejč pa porabsko slovensko kulturo, se leko zavalimo tistim lidam, šteri so organizerali naše programe ali pa so prišli na nji,« je povödala Ibolya Dončec Merkli,

nam je tapravla predsednica samouprave Marija Kozar.

Na slejdnjo soboto v letošnjom augustuši so sombotelski Slovenci ranč tak v muzejskoj vesi, pod sencov lipe pred slovenskov izov svetili. V kulturnom programi je gorstaupila držina Repenšek z maloga slovenskoga štajerskoga varaša Mozirje, šteroga je povauden na začetki mejseca spoj na nikoj djala. Donk so gorpoiskali svoje padaše v Sombotelu in jim večglasno zaspejvali svoje domanje štajerske in koroške ljudske pesmi.

Na svetki je gorstaupila domanja pevska skupina tō, Sombotelske spominčice so zaspejvale en par naut s svoji trej CD-nov. Po pesmi Pojmo na Štajersko je prišla prava prilika, ka bi predsednica Marija Kozar dale pripovedjala: »Na pau-

nitosti svojoga matičnoga rosaga, zvün toga pa so se padašivali z več partnerskimi društvi. »Srečali smo se s Slovencami v porabski vesnicaj, gde so naše korenjé, in s tistimi indrik na Vogrskom. Gor smo poiskali Slovence na avstrijskom Štajerskom in Koroškom, v Italiji pa v Vojvodini v Srbiji,« je cujdala Marija Kozar. V Sombotelu sta bejdvej

lejt stari kejpaj. 4. novembra – na »pravo oblejtnico« – pa si na svojom sedeži poglednejo enovörni film, šteroga so o preminauči 25 lejtaj napravili sodelavci magazina Slovenski utrinki, ki so člani Slovenskoga kulturnoga društva Avgust Pavel.

»Gda sem ge es v Sombotelu prišla, mi je falilo tisto, ka smo doma meli. Ka

Sombotelske spominčice spejvajo že skor dvajsti lejt. Ime so dobile po najlúbši cvejtaj Avgusta Pavla.

Ibolya Dončec Merkli in Elizabeta Emberšič Škaper pomagata vküppobrati Slovence v središči Železne županije. Lišta rojakov, štere so najšli prejk poznancov, padašov ali žlate, je vsikdar dugša grtūvala, za en malo pa se je pokazala prilika za tau tō, ka napravijo svoje narodnostne organizacije.

»Pred frtau stoletja, 4. novembra 1998, pet nas je stvaurilo prvo slovensko samoupravo: dr. István Pintér, Feri Gyécsek, Ana Braunstein, Péter Merkli in ge,« je svoj svetešnji guč 26. augustuša začnila dugolejtna predsednica samouprave Marija Kozar. Pred slovenskov izov v Škanzeni Železne županije so vküpprišli sombotelski Slovenci, ka bi svetili svoj 25. jubilej. Na začetki programa so se navzauči z enominutnov tüüčov spominali na vse pokojne padaše, med njimi na prvoga predsednika samouprave Istvána Pintéra.

»11. januara 1999 smostvaurili eške Slovensko kulturno društvo Avgust Pavel, ranč tak na tedešnjoj Viskoj pedagoškoj šauli. Za tau, ka smo leko 25 lejt gorostali in

predsednica društva od začetka mau. Slovensko civilno organizacijo so stvaurili z 19 člani, največ je je bilau kauli 70.

V preminauči 25 lejtaj sta

Kronika sombotelski Slovincov – 64 strani, 320 kejpov, 350 programov

samouprava in društvo vküper organizerala kauli 350 programov. »V zimi smo se ponavadi srečali v svojom kvatejri v ulici Kisfaludy, gde mamno sobo za kauli tresti lüdi. Geste pa tam edna gledališka dvorana tō, kama smo pozvali dramske skupine s Porabja in Prekmurja. V leti pa smo vsikdar tü vanej pri slovenskoj cimpranoj iži, štero so leta 2002 v Škanzeni postavili z našov pomočjauv,«

ti smo bili nej samo po Štajerskom in Gorenjskom, liki po drügi slovenski krajinaj tō: po Prekmurji, Koroškom, Dolenjskom pa Primorskom. Največkrat smo se odpelali v rojstno ves Avgusta Pavla, na Cankovo. Dvajsti lejt smo ojdli na prauške poti k cerkvam svetoga Martina v Sloveniji, gor smo je poiskali 28.« Sombotelski Slovenci so spoznali trnok dosta naravni in kulturni zname-

V držini Repenšek zvün starišov spejvajo vsi štirge mlajši. Najraj se nutpokažejo z večglasnimi pesmimi svoje slovenske krajine.

slovenskivi organizaciji vsikdar takše programe držali, šteri so bili povezani s slovenskim gezikom in kulturov. Za 25. jubilej je samouprava vödala dvojezično publikacijo Kronika sombotelskih Slovincov 1998–2023, štera na 64 stranaj formata A/4 prinaša 320 kejpov. »V opombaj (lábjegyzet) smo dojspisali, v šteri novinaj Porabje leko preštete članek o določenom programi, pa vidite eške več kejpov. Do člankov najlezej pridete s pomočjauv QR-kode na 2. strani Kronike, štero leko nutpreštete s kamerov svojoga čednoga telefona,« je razztomačila predsednica samouprave prva, kak so vsejm navzaučim raztalali lepe publikacije z lipovimi listi na prvoy strani.

Sombotelski Slovenci so z veukim veseldjom gledali fotografije v Kroniki, spoj če so najšli sebé ali svoje poznance na petnajset, dvajsti

smo Slovenci bili, ka smo vküpdržali, ka smo ednoga drugoga poznali, smo vse znali od ednoga drugoga, pa smo se poštüvali. Leko tak povejm, ka smo edna veuka držina bili. Gda sem séprišla, mi je tau falilo. Gda je pa prilika bila za tau, ka se leko srečujemo Slovenci, šteri tü živémo, sem brodila, ka moremo tau mujs vöponücati. Tak moremo tadale živeti, kak smo doma živeli: kak edna veuka držina,« nam je po svetki povödala Ančika Braunstein, štera je članica društva od vsega začetka. Slovenci v Sombotelu že petdvajsti lejt ne njajo, ka bi se njina materna rejč in kultura zgibili. Če pomislimo, ka živejo v veukom maurdji vogrskoga varaša, je tau ranč nej tak malo delo.

-dm-
foto Sándor Pordán

PREKMURJE

Festival Vinarium

Konec meseca avgusta in v začetki septembra so v Lendavi pripravili tradicionalni Festival Vinarium. Pauleg več koncertov so pripravili ške dvej glavni prireditvi, Bogračfest in Lendavsko trgatev, etnološko-kulinarčno prireditev s tradicionalno povorko skauzi varaš in s predstavitev običajev, opravil in noš pa ške kulturne dediščine v pesmi in plesi.

Teden prva je bilau v vrauči Lendavi, stera je svetovni varaš bograča, vse v znamenji toga prekmurskoga gestija. Na Bogračfesti je küjalo 100 ekip, 97 pa jih je dalo svoje bograče v oceno strokovni komisiji, stero je vodila Zdenka Tompa. Povedala je, ka so letos meli žmetno delo, vej pa je bilau rejsan dosta dobrih bogračov. Tak so podelili 15 zlatih, 49 srebrnih in 25 bronastih priznanj. Najbauksi bograč je po oceni komisije sküjala ekipa goričke vesnice Fokovci. Drugo mesto je osvojila ekipa Ko nemre piti nek ide domau, tretji pa so bili majstri bograča Štuk in Šoum. Ocenjevali so tüdi najlepše vrejdvzeto tekmovališče. Tü je gvnila ekipa SDM, pred ekipama Pomurske madžarske samoupravne narodne skupnost in Mizarstvom Evgena Szókeja. Štefan Bači iz zmagovalne ekipe Fokovci je ob razglasitvi rezultatov nej mogo skriti svojih skuz. Pravo je, ka že 36 lejt dela v gostinstvi, pa ka je spozno dobre in lagve stvari künje, zdaj pa so njemi in njegvi ekipi s tem priznanjom dali valati, ka znajo sküjati trnok dober bograč. »Recepta za uspeh nemam, mam pa dobro žilico, dober občutek že v malon prsti, gda cujdati kakšo sestavino, kak dugo naj se bograč küja in gda na konci cujdati ške vino,« je raztolmačo Štefan Bači.

Silva Eöry

ŠTEVANOVSKO ŽGANJARNO KUPILA DRŽAVNA SLOVENSKA SAMOUPRAVA

Državna slovenska samouprava je s finančno podporo Oddelka Hungarikum pri Ministrstvu za kmetijstvo odkupila edino slovensko žganjarno v Porabju v Števanovcih. Podpis kupoprodajne pogodbe je potekal v stavbi žganjarne, ki je bila zgrajena leta 1956 in v kateri je do zaprtja veliko porabskih Slovencev dalo kuhati žganje. Dogodek so počastili novoimenovana slovenska generalna konzulka v Monoštru Dubravka Šekoranja, predsednica Zveze Slovencev na Madžarskem Andrea Kovács, predsednik odbora za vrednote Železne županije Albert Keyv, števanovski

Prejšnji (János Szita) in novi lastnik (Karel Holec v imenu Državne slovenske samouprave) žganjarne sta podpisala kupoprodajno pogodbo.

župan Sándor Fodor in direktor Muraba EZTS Bálint Papp. Državna slovenska samouprava je pred štirimi leti ustanovila Register porabskih vrednot z namenom, da se obrani in ohrani vse, kar je naše. »Mi smo v ta register že vpisali marsikatero vrednoto in ko smo slišali, da je števanovska žganjarna naprodaj,

smo se na občnem zboru odločili, da jo kupimo. Poskrbeli bomo, da se najde mojster, ki bo žganjekuho nadaljeval,« je pred uradnim podpisom pogodbe povedal predsednik Državne slovenske samouprave Karel Holec. Krovna organizacija načrtuje obnovo nepremičnine, za to poskušajo pridobiti ustrezna sredstva, upajo, da bodo objekt lahko začeli obnavljati s pomočjo razvojnega programa slovensko-madžarskega sklada. V zvezi s ponovnim obratovanjem žganjarne je predsednik DSS izpostavil domačina Jožefa Bedija, ki je kot žganjar delal v Števanovcih 50 let in

Kmalu bodo iz destilatorja zopet tekle kapljice porabske palinke.

je obljubil, da bo, če se najde primerna oseba za to delo, pomagal na začetku. Kot je poudaril Holec, je števanovska žganjarna uporabljala edinstveno tehnologijo žganja, značilno za Porabje, zato se organizaciji zdi pomembno, da to ohrani in prenaša naprej. V prihodnje bi spet zagnali tudi staro stiskalnico bučnega olja, ki je prav tako obratovala v odkupljeni stavbi. Prodajalec János Szita je vesel, da se bo za porabsko skupnost ohranila žganjarna, ki je daleč naokoli slovela po kakovosti.

Lastnik je namreč želel stavbo prodati samo kupcu, ki bo nadaljeval žganjekuho. Prav zaradi tega je potrpežljivo čakal, da se mu je želja uresničila. Veseli pa bodo tudi Porabci, da bodo lahko svojo sadno drozgo spet peljali v števanovsko žganjarno.

mnv

Romarska pot v Máriagyűd

Slovenska narodnostna samouprava Števanovci vsako leto organizira romarsko pot. Letos smo se peljali v Máriagyűd.

Števanovski romarji v cerkvi v Máriagyűdu

26. avgusta smo se zgodaj zjutraj napotili na to dolgo pot, bilo nas je 30.

Ko smo se odpravili o doma, smo vedeli, da bo pred nami dolga pot. Na avtobusu smo molili. Ura je bila že malo čez

11., ko smo prispeli do cilja. Že so nas čakali v cerkvi, ki je dobila ime bazilika. Je zelo stara in lepo obnovljena cerkev. Sveto

tudi dva ministranta. Molili smo in v tej čudoviti cerkvi in prosili blaženo devico Marijo, naj nam pomaga. Molili smo za bolnike,

(Štacije). Pot smo nadaljevali v Harkány, kjer smo imeli kosilo. Nato smo si ogledali grad v Siklósu, ki le po obnovljen.

Ogled postaj križeve poti na prostem.

za mrtve, vsak se je lahko z molitvijo in prošnjo obrnil k Mariji. Na stenah smo videli mnogo mnogo zahval, napisanih na tablicah. Po maši smo lahko poslušali o zgodovini cerkve, si ogledali oltar in križev pot

Popoldne ob pol petih smo se napotili domov, med potjo smo se enkrat ustavili na italijanskem sladoledu. Hvala vsem, ki so bili ta dan z nami.

Agica Holecz, predsednica SNS Števanovci

Obisk pri gasilcaj v Slovenskih Konjicah

MUZEJ GASILSTVA DRAVINJSKE DOLINE

Nekdešnje visike gasilske funkcionarke (članice Sveta članic Gasilske zveze Slovenije) so pred leti gorziskale našo držino in smo vküper šle na grob mojoga očo Ernesta Eöryja na Hodoši, po tistom pa ške na

Ustanovitev Muzeja gasilstva Dravinjske doline sega v oktober 2000, gda je na pobudo Florjana Jančiča, steri je te biu predsednik PGD Slovenske Konjice, društvo ustanovilo muzej, steroga so javno prvo

in tüdi prapore in sable. Majo pa tüdi, od leta 2020, zbirko kipov svetoga Florjana. »Leta 2012 smo na našem graubišči kak eni prvih v Sloveniji postavili spominsko obeležje v spomin in zahvalo gasilkam in

Florjan Jančič in nekdešnja podpredsednica Gasilske zveze Slovenije Marinka Cempre Turk

V muzeji so na ogled tüdi stari gasilski čini.

izlet po Prekmurji. Lani smo jih odpelale v Porabje, gé so se srečale tüdi s predstavniki PGD Gornji Senik. Pravle so nam, ka so s strašno lejpimi spomini šle domau iz krajine ob Rabi. Letos smo se pá srečale, samo nej v Prekmurji, liki v Slovenskih Konjicah, gé gasilci glij letos slavijo 150 let svojoga delovanja.

V Slovenskih Konjicah majo na Žički cesti 4 domanji gasilci rejsan en lepi velki gasil-

paut predstavili aprila 2001. Muzej je prava zakladnica gasilske in kulturne erbe in pauleg toga učna vöra za obiskovalce, steri si leko poglednejo 14 posebne in štiri splošne zbirke, stero majo vküper prek gezero petsto eksponatov. »Gda smo muzej gorodprli, je bilau približno 450 eksponatov,« je povedo Jančič in raztolmačo ka si obiskovalci leko poglednejo zbirko gasilske strokovne literature, kronik, požarnih redov

gasilcom, steri so nej več med živimi, za njihovo prostovoljno delo,« je ške povedo Jančič. In cudjau, ka so »ponosni, ka so uresničili zlato gasilsko pravilo, ka so vse gasilske generacije dužne ohranjati snovno in nesnovno dediščino svojih prednikov. Gasilska dediščina je tau narodnoga bogastva. Dediščina nam potrjuje korenje in je srebro vsakšoga naroda. Če nemaš dediščine, nemaš zgodovine. Slovenci

Na graubišči v Slovenskih Konjicah so leta 2012 v spomin in zahvalo za njihovo prostovoljno delo postavili spomenik gasilkam in gasilcom, steri so mrlí.

V Muzeji gasilstva Dravinjske doline majo 1500 eksponatov.

ski daum. V spaudnjom tali so v glavnom garaže, tüdi za veuke gasilske autone, v skor cejlom gornjom tali pa majo na 250 kvadratnih metraj eno lepo muzejsko zbirko, stero nam je nutpokazo 87-letni Florjan Jančič, steri se že duga leta spravlja tüdi s pisanjom knjig o gasilstvi in gasilcaj. Istina gé, ka majo sovenski gasilci svoj glavni muzej v Metliki, gé delüvle tüdi najstarejše gasilsko društvo v Sloveniji (ustanovljeno je bilau leta 1869), ali največšo muzejsko zbirko v vzhodnom tali rosaga majo glij gasilci v Slovenskih Konjicah.

in drugih dokumentov gasilske zgodovine, zbirko izvornih rokopisov, požarnih redov in drugih listin od leta 1873 naprej, zbirko kejpov družtev GZ Slovenske Konjice, od leta 1873 do gnešnjih cajtov, pa ške zbirko pokalov, priznanj, koledarov, zgodovinskih obeležij in drugih predmetov. Med posebnimi zbirkami med drugim najdete odlikovanja, gasilske čine in oznake, stare posvejte, ročne aparate za gašenje in drugo staro gasilsko tehniko, tüdi gasilske uniforme pa aube, kejpe gasilskih domaav stauletnikov na Slovenskom

mamo bogato gasilsko dediščino, vej smo pa že dugo nazaj začnili s solidarnostnim in prostovoljnim gasilstvom. Ta dediščina se more ohraniti. Tau je dužnost vsakše gasilske generacije.« Če vas paut odpela v té kraje, si muzej rejsan poglednite. Vstopnine nega, zberajo samo prostovoljne prispevke. Muzej je oprejtí samo po najavi, stero zbera Lojze Hlastec na telefon 0038641727354 ali pa na elektronski naslov tajnistvo@pgdkonjice.net.

Tekst in kejpi Silva Eöry

ŽELEZNA ŽUPANIJA

Najlepša vodna pot je po reki Rabi

Reka Raba v Austriji v Alpaj ma izvira na višini 1200 mejtrov, na dva rokava začne teči. Po dobri deset kilometraj se najmeta ta dva rokava pri varaši Passail na 411 m nadmorski višini. Raba tü še fejst naglo teče zavolo višinske razlike, tau se vidi pri madžarski meji tö, zato ka 90 centimetrov je razlika po vsakšom kilomejtri, če nadmorsko višino gledamo.

Raba je 283 kilomejtrov duga, od tauga 188 kilomejtrov teče na Madžarskom. Nej samo domanji lidgé, depa drugi tö tau pravijo, ka najlepši tau Rabe najdemo v Železni županiji med Csörötnekom/Čretnikom pa med Csákánydoroslójem. Zato ka na taum tali so Rabo nej regulirali, tak so go njali, kak si je paut najšla. Zavolo toga se na dudje süče, njena brga sta z drejvami pa grmauvdjom zaraščena, gde idealno mesto majo ftüci pa vsefele živali. Vejn ranč zavolo toga sploj dosta turistov odi k Rabi pa se vozi s čunaklini, kajaki in kanuji po Rabi.

Zveza madžarskih vodnih poti je letos prvo paut vönapisala natečaj, gde so prosili, aj lüstvo, stero rado ma vodne športe, glasuje za tisto reko (za tisti tau reke) stera je za nji najlepša.

Do 20. avgusta so leko svoj glas dali za sedem rek, tau so bile Lajta na tali Malom, Dunava pri Váci, Szigetköz, jezero Kisbodaki Öreg-Szigeti, Dunava na tali Ráckeve, reka Öreg-Túr, okrožna tura Vajka pa Raba od Csörötneka do Csákánydoroslója. Med tejami rekami pa mlakami je največ glasov reka Raba dobila. Kak se je taprajlo, zavolo toga, ka je Raba tü ešče cejvlak v originalnom stanji, gde se je človek še sploj nej nutramejšo v naravo, gde dosta drejv pa živali geste. Raba pa teče gnauk na lejvo, gnauk na pravo, kak če bi se ona tö kak najduže na taum tali stejla zdržavati. Tau priznanje se letos jeseni v Csörötneki/Čretniki prejkda, gda do meli srečanje kajakaši pa kanuisti, steri radi veslajo po tej vodaj.

Karči Holec

OD SLOVENIJE...

Blejski strateški forum

Na Bledu je prejšnji teden potekal Blejski strateški forum, najpomembnejše zunanje-politično srečanje v Sloveniji, na katerem se je zbralo okoli 3.000 gostov. Dvodnevni dogodek je imel po nedavnih uničujočih poplavah v Sloveniji tudi humanitarno noto, saj so vsi udeleženci lahko prispevali v sklad za obnovo.

V dveh dneh se je zvrstilo 32 posvetovanj, na katerih je nastopilo čez 200 govorcev.

Srečanje se je začelo z nagovoroma premierja Roberta Goloba in predsednika Evropskega sveta Charlesa Michela, ki je napovedal, da mora biti Evropska unija do leta 2030 pripravljena na širitev. Do takrat morajo biti pripravljene tudi bodoče članice, je dodal. Po njegovih besedah bo treba še pospešiti tudi postopke odločanja v EU, da bo večja EU lahko učinkovito in pravočasno sprejemala pomembne odločitve. Robert Golob pa je poudaril, da se nobena država s podnebnimi spremembami ne more spopasti sama, podnebna agenda pa bo na vrhu prioritete Slovenije v Varnostnem svetu Združenih narodov.

Golob se je ob robu Blejskega strateškega foruma sešel s predsednikom Evropskega sveta Charlesom Michelom, s hrvaškim kolego Andrejem Plenkovićem in predsedujočo svetu ministrov BiH Borjano Krišto. Golob in Plenković sta na srečanju veliko pozornosti namenila solidarnosti po poplavah. Plenković je dejal, da bo Hrvaška, ki je Sloveniji ob ujmi že namenila humanitarno pomoč, na prizadetem območju postavila tudi most. S predsedujočo svetu ministrov Bosne in Hercegovine Borjano Krišto pa je Golob govoril o napredku Bosne in Hercegovine na poti evropskih integracij ter o prihodnjem procesu širitve EU.

PISALI SMO PRED 30. LETI

V 18. številki časopisa Porabje, stera je vöprišla 9. septembra 1993, je Marija Kozar Mukič pisala o stauletnici monoštrske gimnazije: »Pred sto leti - leta 1893 - je bila v Monoštru ustanovljena gimnazija. Do leta 1902 je imela štiri razrede, nato se je razvila v osemrazredno. Prvič so maturirali tu dijaki leta 1906. Zaradi slabih gmotnih razmer in nezadostnega znanja madžarsčine so jo Slovenci obiskovali le v neznatnem številu. Ob ustanovitvi, v šolskem letu 1893/94 je od 60 učencev bilo le 6 Slovencev. V šolskem letu 1917/18, ko je dosegla najvišje število dijakov (249), je bilo med njimi le 8 Slovencev. (Slovenci so se šolali v sirotišnici in gimnaziji v Kőszegu ter gimnaziji in semenišču v Sombotelu.) Od 1897 do 1901 je bil dijak monoštrske gimnazije Avgust PAVEL. Kljub temu da je bil Slovenec, je bil eden najboljših učencev in je končal nižjo gimnazijo z odličnim uspehom. O njem in o drugih slavni učencih in zgodovini monoštrske gimnazije si lahko ogledate razstavo v avli gledališča 11. septembra. Praznovanje se sicer začne že en dan prej, ko bodo odkrili spominsko ploščo ob stoletnici, kip Mihály Vörösmartyja in razstavo umetnikov, bivših učencev. Glavna prireditev se bo začela v soboto z nastopom godbe na pihala in z mašo, ki jo bo daroval škof dr. István Konkoly. Zvečer bo ples na prostem. Srečanje bivših in sedanjih dijakov bo trajalo še v nedeljo. Med njimi bo najbrž tudi veliko porabskih Slovencev.

V rubriki Naše vesnice pa je Karči Holec piso o Števanovcaj: »Najstarejši podatki (adatok), ka je od vesi mamó, so iz 14. stoletja. Zvöjn tauga, ka je ves te že stala, več ne vejmo. Ves te ešče faró nej mejla, samo edno malo kapejlo. K meši so v Trauštja odli, gde je že bila fara. Gda je Marija Terezija leta 1777 vödala, ka na Vugrskom tü morajo biti škofije, v Sombotelu je János Szily grato püšpek. V taum časi je osem nauvi far nastanilo, med njimi števanovska fara tü. K tauj fari so se držali Andovci, Verica, Sakalovci pa Slovenska ves. Cirkev se je več kak deset lejt zidala. Pri zidanji je cejla ves pomagala. Nej daleč od cirkvi so bili cigle. Dvej mejtar kuste stené so se zidale. Leko si zmislmo, kelko cigla je trbelo býti pa tjelko lüstva trbelo k tauma. Prvi dühovnik v števanovskoj fari je grato János Marič. Ves je kak se tau v stari knjigi leko šté, od opata Štefana Hardinga dobila menje. Kak so se cajti menjavali, tak se je menje vesi preminjavalo. Najprvin Štephanfalva, potistim Stephansdorf, Steffelsdorf, Istvánfalva pa

samo potejn je dobila ves gnešnja menje Apátistvánfalva. Vogrski je več menj mejla, dapa slovenski so furt Števanovci bili. Ves leži na lejvoj strani potoka Hársas. Rami, ranč tak, kak v sausednji vesi, so se zidali po bargaj. Vsakši pavar je emo kaulak rama gazdijo. Zato so se rami tak daleč kraj edan od drugoga zidali. Od I. 1937 se Otkovci (Balázsfalu) k Števanovcom držijo. Od tistogamau so zgübili uradno (hivata-

los) ménje, Otkovci ali kak vogrski pravijo, Balázsfalu. Starejšo vogrsko menje te vesi je v 16. stoletji Berghelen, Borgelen, Borgolin pa samo potejn je dobila ves gnešnja menje. Če Andovce pa Verico gledamo, te tau leko puvejmo za Števanuvce, ka je velka ves. Ma šaulo, kulturni dom, tabor, otroški vrtec, cirkev, bauto, pošto, vse ka v ednoj vesi trbej. Lüstvo zvekšoga v Varaš odi delat, dapa djeste taši tü, steri so si v vesi najšli delo. Pavri, steri ešče gazdöjvajo pa maro držijo, tisti že tü samo za svoj tau zato, aj njim mesau pa mlejko nej trbej v bauta kipüvati. Če človak prej vesi dé, furt se z lüstvom najde. Nejga taši minout, ka bi se nej srečo s človakom. Če druge nej, te mlajše furt leko sreča. Vleti tiste, steri so v tabor prišli, v drugi mejsacaj pa šaulare. Istino majo tisti, steri tau pravijo, ka je mrtva tista ves, gde nejga šaule. Lüstvo cejli tjedan dela vanej na njivaj, ukapa ali sanau siši. Dapa v nedelo zvöjn saná, nika drugo ne delajo. Zazranka se gorazravnao pa k meša dejo, potistim dumau na obed pa cejli den počivajo. Tau je tak vsakšo nedelo, mislim od tistogamau, ka se je cirkev zozidala.«

Pod naslovom Sklenjeni krog pa je Lojze Gobec piso o 23. likovni koloniji mladih: »Ideja o potujoči Koroški likovni koloniji

mladih, porojena ob 20. obletnici kolonije v Vuzenici, je dala neslutene rezultate. Te dni zaključujemo v Monoštru zadnje srečanje prvega kroga. Vuzenica, Radiše na Koroškem, Sesljan na Tržaškem in Števanovci v Porabju so bila mesta, v katerih se je dogajalo mnogo več, kot smo pričakovali ob popotnici koloniji na pot. V vsaki deželi izven Slovenije smo dobili potrditev o potrebnosti tega in podobnih dogajanj z mladimi rojaki. In to je verjetno tudi razlog, da te dni nadvse uspešno zaključujemo 23. srečanje. Letos smo tu v Porabju. Kar lepa družina mladih čopičarjev in njihovih starejših prijateljev živi v Števanovcih in ustvarja v tej slikoviti deželi. Prišli smo na povabilo Zveze Slovencev na Madžarskem. Radi smo se odzvali. Udeleženci, 15 Vuzeničanov, 8 Korošcev, 6 Tržačanov in 11 Porabcev pomeni, da je bilo doslej v koloniji 399 Korošcev, 55 Porabcev, 36 Tržačanov in preko 600 Vuzeničanov. Način bivanja je vsak gostitelj urejal po svojih pogojih in možnostih. Tu smo doslej ustaljeno prakso bivanja pri družinah zamenjali za skupno bivanje v pionirskem domu. Kolonija je zaživela svojo novo obliko in ni ji odrekli izvirnosti in kvalitete. S kolonijo smo začeli v času, ko je doživljala koroška mladež težke trenutke njej nenaklonjenih nemško nacionalističnih sil. Bilo je tudi mnogo težav z aktivnim znanjem slovenskega jezika. Mnogi koroški udeleženci kolonije nam danes zatrjujejo, da so dobili v koloniji korajžo in samozavest. Ne zamerite mi, rojaki iz Porabja, če rečem, da so težave z aktivnim znanjem slovenskega jezika v koloniji sodelujoče porabske mladeži dokajšnje. Pa vendar je Brigita Šooš in še nekatere udeleženke kolonije dokaz, da se je mogoče učiti slovenščine. Menim, da je ta kolonija in mnoge druge aktivnosti širom Slovenije dolžnost matice pomagati mladim v Porabju. Pa vendar je treba tudi hoteti ponujeno obliko sodelovanja uresničevati.«

V rubriki Nika za smej pa je etak pisalo: »Mariška pa Ana si parpovejdate. Mariška etak pravi Ani: »Čüla sam, ka je tvojmí moží Pištaki doktor doj parpovedo cigretline. Kak si ga pa leko nanjé vzela, ka več ne kadi?« Naša Mariška pa zdaj etak pravi: »Samo njaj. Strašno dosta sam se mogla trüdití za toga volo. Lejtala sam po cejloj vesi, gor sem poiskala njegve padaše, pa sam vsakšoma mogla povedati, nej ka bi Pištaki ponüjali cigretline. Tak vejš, ka je Pištak svoje nigdar nej kadijo.«

Vküppobrala Silva Eöry

NESREČNA USODA NAŠI TIKEV

Taši bogati pavu se je kazo letos – tikvi so trno bogato pa rano cvele, dosta pa velke tikvi so zrasle – kak do tegamau eške nikdar. Prajli smo, ka tau gvüšno zatok, ka smo letos oslejdijm sadili varaški slovenski penzionisti tikvi z guštjici v lupinjaj, aj se z lanstjim malim pavvom vred letos zajde voolöjpati guštjice. Depa kak pravimo, človek planira, Baug konča. Döjn se nam pá nej posrečilo dobiti tau radost, té asek, zakoj se je letos kaulik deset penzionistov z mladim pomočnikom vred redno tröjdilo, pa tau z dobre vaule. Ne dojde, ka tak dosta menje pauva majo té tikvi, kak z guštjici brezi lupinj, te eške s tejm nejmamo sreče. Depa, ka si vejmo, eške Baugi leko hvalo damo, ka nam je cejli pavu nej préjšo na nikoj. Tikvi so za poplavov redno začnile zrejliti, eške bole pa gniliti. Z našim mladim pomočnikom Markom Langom sva zveksöma vsakšo

S tejm kejpi probamo pokazati življenje tikev pred poplavov pa za poplavov.

tikev poglednila, nej zrejle sva naaupek zobrnaua, zrejle vküp znosila pa raznok razbrala dobre pa gnile. Falinčne sva posaba sklala, stere sta na drügi den dvej penzionistki Marijana Kovač pa Eržika Szabó vöspucale, ka je zatok bilau lagvo delo, ka so se eške guštjice težko vzele vkraj od djejda. Zvöjn toga so cejle dolapobrane tikvi s talidji zvozile na tjüp, travo na glavtjaj so dolapozele, na njivi pa visiko travo vöpostjüble, tak, ka ste nej mele leko delo pa ste döjn flajсно vse taobredile. Vekši tau pauva na tjöjpi eške zrejli, dočas do zdrave, ka se prej guštjice estje napunjavajo. Tikvi do se sprauti mogle vöpucati, guštjice de nam pa pá naša židovska Micka Bajzek

sišila. Vsakšömi, steri so nam letos kakoli pomogli pri pauvanji tikvi, lepau zahvalimo pa eške tadale računamo na pomauč.

Tekst in foto Klara Fodor

... DO MADŽARSKE

Madžari ogorčeni

»Verjetno ne obstaja pošteni Madžar, ki ne bi bil ogorčen zaradi novega učbenika zgodovine za 11. razred, ki so ga izdali v Rusiji,« je zapisal ravnatelj Muzeja za književnost Petöfi. V tem učbeniku je namreč zapisano, da je bila revolucija leta 1956 na Madžarskem vstaja nekih radikalnih sil, v kateri so sodelovali nekdanji vojaki fašistične Madžarske, ki so zagrešili veliko umorov. V istem učbeniku piše tudi, da je bilo nepremišljeno, da so sovjetske vojaške enote enostransko zapustile države Srednje in Vzhodne Evrope. Ravnatelj omenjenega muzeja Szilárd Demeter je poudaril: »Večkrat sem že povedal in tudi zapisal, kakor ni dobrega fašista, tako tudi dobrega komunista ni. Nečloveške diktature ostanejo nečloveške in diktature tudi v primeru, če jih poskušajo pozneje olepševati.«

V zvezi z omenjenim učbenikom je ruskemu veleposlaniku v Budimpešti protestno pismo poslal opozicijski politik, član vlade v senci stranke Demokrati forum. Sándor Rónai je med drugim zapisal: »Niti Rusiji niti drugim ne bomo dovolili, da bodo naše narodne heroje, ki so se uprli tudi sovjetskim silam, ki so bile v premoči, ožigosali s fašisti, kakor ne bomo dovolili, da bi boj za svobodo madžarskega naroda degradirali v operacije zahodnih tajnih sil.« Opozicijski politik je obenem dodal, da bi moral protestno pismo napisati madžarski zunanji minister.

Zelena luč plinovodu med Madžarsko in Slovenijo

»Uskladili smo sporazum o sodelovanju na področju energetike in s tem je dobila zelena luč gradnja plinovoda med Madžarsko in Slovenijo,« je zapisal prejšnji torek na svoji strani na facebooku madžarski zunanji minister Péter Szijjártó. Slovenija je namreč edina sosednja država s katero Madžarska še ni povezana s plinovodom. Z novo naložbo bomo odpravili to pomanjklivost. Zmogljivost plinovoda bo letno 440 milijonov m³ in bo Madžarski zagotavljal večjo energetsko varnost, je izpostavil Szijjártó. Sporazum bodo podpisali na začetku oktobra v Budimpešti.

Poletne vitaminske bombe ARONIJA

Aronija (berkenye) je ena najbolj zdrava rastlina na svejti. Njene jagode dosta vitaminov in antioksidantov majo v sebi. Aronija prihaja iz Severne Merike, je trajna (évelö) rastlina. Raste v obliki grma, leko dosegne, ka je grm 1,5 do 2 mejtra viski. Nej je aklava, v kašojkoli zemlej zras-té. Rada ma bola vlajžno zemlo pa pausončno mesto. Rastlina majušä že začne cvesti, sad pa augustušä grata zrejli.

V Porabji je bila dugo nepoznana. V Sloveniji in Avstriji so go že prva pauvali. Pri nas, v Porabji zdaj že vse več lidi ma aronijo v ograçenki in go dosta mali pavrov pauva na njivaj. Pavu odajo srauovga ali redijo sok, sirup, vino, marmelado, pa te izdelke odavajo. Vsigdar več lidi je kipüje, gej, pige. Lidge so gorprišli, kak je aronija zdrava gé.

Pri nas črno aronijo (fekete berkenye) pauvajo, dapa gestejo redeče in lila sorte tö. Srauvi sad nej dobro gé dosta gésti, lampe nam vküppotegne, jagode so britke gé (fanyar). Če malo pocukramo, sirupi vodau cuj vlegemo, ovaški žma dobimo. Kakše fiziološke učinke (hatás) ma aronija? Najbola je dobra gé prauti vnetji mehurja in težavam mokrenja (vizelési nehézség). Če se razladimo, pijmo sok,

sirup, nam de pomagalo. Preprečuje stroke, trombozo, infarkt, viski kolesterolin, pu-

tiko, viski krvni pritisk. Za svojo zdravilno vrednost se leko zahvali vitaminom C, B1, B2, B6, B12, A, E in K. Dosta ma v sebi mineralov, železa, magnezija, kalcija in kalija. Njegva viska vsebnost antioksidantov brani srce, čisti žile, kolesterolin zniža, tak pa zmanjšuje pritisk (vérnyomás) tö. Aronija je dobra gé prauti driski tö. Sto

ma artritis, ma tö vala, če pigé aronijin sok. Imunski sistem pobaukša, nemo gé tak brž betežni, če pride kakša epidemija. Ma učinke pri zaščiti öci, zatoga volo, ka ma v sebi dosta beta karotina in luteina. Tisti, steri majo cukerni beteg, go tö leko gejo, pigejo sok zavolo nizke vsebnosti ogljikovi hidratov.

DOZIRANJE, PREDELAVA

Če pigemo 100 % čisti sirup, 100 ml dojde na den spiti. Posušeno ali srauvo pogejte 1-2 žlici. Več je nej gé vrejndno piti, ka tejlö nede moglo gorponücati. Iz aronije leko küjamo marmelado, cuj zmešajmo jabolka, grauzdje, kopiščence. Nut tö leko dejemo v jogurt, piškote ali sadno župo. Vino je trno dobro gé, je eliksir za zdravje. Sad leko küpimo v bauti ali pri tisti, steri ga sami pauvajo, tisto je najbaukše, sad je friški gé. V drogeriji, apoteki dobimo posušene, zmlete praje, tablete tö.

Če redno pigemo, gejmö izdelke iz aronije, leko preprečimo dosta betegov. Aronija je prava vitaminska bomba, je puna gé antioksidantov, vitaminov, mineralov, steri so dobri gé prauti dosta fele betegom. V hladni mejsjecaj vam pomaga, ka zdravi ostanete.

Margit Čuk

S PATREJOM SEM ODLA

Septembra so dnevi že vsigdar bola kračasi, noči so duže pa duža je kmica. Istina, gnesden se tau več ne vidi tak fejest, zato ka vsepovseditk posvejte mamo, vsigdar v svekli ni odimo. Prvin je tau malo ovak bilau, nej bilau posvejtov, lüstvo je več odlo v kmici pa vejn ranč zavolo toga, bola se je bojalo tō. Nej čūda, vej pa eden drūgoga so postrašūvali, dostakrat s tašim, ka so ranč nej vidli, s sterim so se nikdar nej srečali, zato aj se malo hvalijo kak so oni batrivni. Tak so te bili, steri so se z vragami, s čaralicami, s skūšnjavov, z žardjavci srečali ali so vidli, kak je smrt koga odnesla. Od tauga sem zdaj tetico Anuško Ropoš iz Števanovec spitavo, steri so živeli v tistom časi, gda je še nej bilau elektrike, gda so še s svejčami svejtli.

- *Tetico Anuška, kak se vi nazaj spomnite, prvin se je lüstvo od koga bojalo najbola, gda je v kmici odlo?*

»Gda so v kmici odli vanej, najbola so se od čaralic bojali. Zato ka tak so pripovedjali, ka čaralice človeka zapelajo, tau so mena vsigdar starejši gončali. Pokojni Djuratjin Anti so pripovedjali, gda sem dja še taša mala deklčina bejla, ka oni so gnauk v žepki konjski drek domau prinesli. Gda so vnoči šli domau, gnauk so samo na nišo križno paut prišli pa tam je puno čaralic bilau, stere so kaulak ognja skakale pa plesale, kak če bi gostūvanje mele.«

- *Ka mislite, tau je lüstvo vōrvalo, ka se tašo ma zgoditi?*

»Gvūšno ka so vōrvali, ovak bi se nej bojali, depa tašo so prvin dosta pripovejali. Zdaj že vejn tašo nega,

Anuška Ropoš rada pripovejda

ništje ne guči že, ka bi se s čaralicami srečo. Prvin je lüstvo znalo, ka v vesi sto je čaralica, depa tau ništje nej sto vōovaditi. Dja tū tak mislim, ka zato nika je moglo biti, dja sem se nikdar nej bo-

Na okrauglom rojstnom dnevi s sinaum, hčerkov, z zetom pa zdaj že pokojnim Stankom Črnkom

jala, depa tau, tisto sem zato vidla. Mlajši smo bilej pa smo krave pasli znautra v gaušča, te nej bilau telko trave kak zdaj, te se je kaulak rama kosilo pa senau sišilo. Nejdaleč kraj kak smo v gaušči pasli, je bejla edna kuča, naše krave, če so site bile ali nej, če so mogle, vsigdar so ta letele. Ne vejm, ka so

mele tam, depa kumar smo je vō iz dvorišča spravili, pa nej samo gnauk, vsikšo milo paut, kak so leko vujšle, že so pri tau rami bili. Ka je tam moglo biti, dja ti tau taprajti ne vejm, depa nika gvūšno, če je krave nika tak fejest vlelo.«

- *Tašo nej bilau, ka je krava zavolo čaralice nej mejla mlejko?*

»Tašo je tū bilau, čaralica je vidla, ka krava velko vūman mejla, dočas, dočas je kaulak krave odla pa gučala, ka ta krava gvūšno ka dosta mlejka dava, ka večer gda je dojiti trbelo, mlejka že nej bilau.«

- *Prvin se je lüstvo bola bojalo kak gnesden?*

»Pa vejš, ka se je bojalo, če se je tašo vse dogajalo, največkrat je tak bilau, ka eden sam je nikan nej ušo, vsigdar sta dva ali še več šla. Če je stoj kama ušo vnoči, te je taši mali viharlampas emo pri sebi, s tejm si je svejto. Še bola davnik, gda še patrolina nej bilau, te so pa taše tjiklate posvejte meli z glažojne, gde je znautra svejča svejtla. Te

posvejte so najbola te nūcali, če je vnoči kama tejt trbelo, perdje čejsat, kukrcō lōjpat ali po veško babo, če je stoj tašoga reda rodijo.«

- *Vi ste se bojali, če je v kmici trbelo kama titi?*

»Dja sem nikdar nikanej vidla pa vejn ranč zavolo toga sem se nej bojala, nej te pa nej zdaj. Gda sem dekla bejla, dja sem s

patrejom kamakoli ušla pa nej sem se bojala, depa na tisti patrejem sem dja tak skrb mejla kak na zlat. Dja sem vnoči brezi patreja en stopaj nej napravila, dja sem ga vsigdar v žepki mejla.«

- *Bilau je tašo, ka eden drūgoga so postrašūvali?*

»Dostakrat, najbola tiste,

Že gnauk svejta tō je fajm bilau po deli kaj spiti

steri so se bojali. Bilau tašo, gda so taši boječi šli domau, te so za njimi šli pa so je postrašūvali. Bilau tašo, ka so se stavili v tejm, ka sto kak je batriven. Vnoči na cejntor je trbelo titi pa tam eden leseni križ vōvzeti iz groba. Potejm je te leseni križ v krčmau odneso, tam ga pokazo pa nazaj na mesto odneso. Samo gda je križ nazaj v lūknjo postavo, kak je dolapoklekno, fōrtok ma je nutrazadrno v križ. Bola je tisko križ na mesto, fōrtok ga je bola vlejko v zemlau, on pa tau mislo, ka smrt ga vleče pod zemlau. Te človek se je tak prestrašo, ka je tam strjē daubo pa mrāu.«

- *Dostakrat pravijo, ka ti je dano, tisto tak mora biti, vi vōrdjete v tejm?*

»Dja tau pravim, ka nika mora biti, koma ka je dano, tau prejde, vujdti ne moreš.«

- *Vaša baba ali stariške so vam pripovedjali od čaralice, od vragov pa od vse tauga, ka so se prvin tak fejest bojali?*

»Dosta nej, zato ka gda je mo baba mrla, te sem samo pet lejt stara bejla. Drūga baba

je dosta tō nej pripovedjala, zato ka je nej z nami žejvala. Mati je mena od tašoga dosta kaj nej gučala, vejn zato nej, ka bi se bojala.«

- *Vam se je nikdar nika nej skazalo, nikdar nika ste nej čūli?*

»Tašo je bilau, ka gda je edna ženska mrla s sterov sve fejest

dobrive bile, gda je mrla, te se je mena zglasila. Tak je bilau kak če bi se ona od mene tapoklaunila. Gda je mrla, te je tōj pri meni v špajzi tak lopau začnilo nika rogatati. Sprvoga sem ranč vpamet nej vzela, depa gda je že duže rogatlo, te sem začnila poslušati. Tau je eden čas tak šlau, pa te na konci se je edna mala kanta goraobrāula pa eden mali talejr je dolaspadno s police. Nikan nika se je nej djejbalo pa itak napoma je rogatalo pa te še vsefele je dola letelo na zemlau. Dja sem tau čūla pa vidla, depa nika sem se nej bojala.«

- *Vi se ne bojite mrtveca?*

»Nej zdaj pa nej prvin nej sem se bojala, pa te je še bilau tak, ka doma je ležo dva, tri dneva. Dja ga primem če trbej, gora ga zravnā tū, zaka bi se bojala. Dja vsigdar tau pravim, od mrtveca se nej trbej bojati, on teba že nika ne deje, bojati se vsigdar od tistoga trbej, steri še žive.« (Kejpa na 1. strani: Zdavanjski kejpa Anuške pa Kareca)

Karči Holec

Od inda v gnešnji čas

PRIPOVEJSTI O SLOVENSKI KRAJINAJ

Maurdje že od inda za največšo »poštijo« na svejti vala. Indasveja so »bautoši« na njoj s svojimi ladjami trno bogati

Palača Benečanka za najbolje stari ram na trgi Tartini vala. Kaulak leta 1450 jo je držina particijov Del Bel-

mladoga možakara iz držine Del Bello. Zaprav, oba sta se nebesko radiva mela. Un je dosta na maurdji biu, kak bi

na maurdje gledala, dau te relief naprajti. Ne vejmo, če je tau klajfe dojavilo. Nam pa relief od toga pripovejda, kak ta »šega« že od inda žive.

Vse stare žlate pa držine iz Pirana so leko vidle, ka se gnesden v Pirani samo eške guči, vidi pa nej. Tam gnes trg Tartini stodji, indasveja pa je pristanišče (kikōtō) za ladje bilau ali mandrač, kak se tomi skrak maurdja pravi.

Palača Benečanka eške gnes vsikšomi v okau spadne. Više med dvejma oknama že dugo, dugo nazaj je biu relief iz kamna nut zozidani. Malo bole si ga od blūzi poglednimo.

Na reliefi po staro latinski piše »Lasa pur dir«. Mi bi tomi »Njaj, aj gučijo«, leko prajli. Depa, sto pa zakoga volo je tau dau napraviti?

Držina De Castro

je ena od vnaugi stari držin, stere so indasveja Piran »prejk mele«. Po nisterni dokumentaj aj bi za najbolje staro držino šlau. Zaprav, od nje se daleč nazaj kaj v arhivaj napisano najde. Pripovejdajo nam, ka že leta 933 so v Pirani živeli, velke funkcije prejkme-li. Žlata od tisti prvi iz držine De Castro eške gnesden na Talanskom žive.

Za vse takše velke pa bogate držine je skur gnako valalo. Mlajši so se v Pirani narodili, prvo šaulo v njem zgotovili, po tejm pa so se v drugi dosta vekši varajšaj tadale šaulali pa študejrali. Iz tisti velki bautošov na ladjaj so fiškališi, filozofi, politiki, birauvi, profesori pa padarge

Stari mandrač

Piran že prejk 200 lejt za čunakline, barke pa male ladje svoje pristanišče ali mandrač ma napravleno. Že smo od toga pisali, ka je nej vsigdar tak bilau, ka maurdje je dosta bole skrak dveri segalo. Depa, menje mandrač je tisto, od stero-ga kaj več trbej prajti. Skrak maurdja pa na njem se je iz talanske tradicije vnaugo rejči narodilo. Tak je mandrač tō iz talanske rejči mandracchio vōprišo.

Leta 1820 so maurdje zasipali, na njem se je bauta na »sūjom« začnola. Po talanski se tomi piazza pravi, skur tak kak se

bili. Zatoga volo tō, ka neje vsikši mogo na maurdje pa vse kaulakvrat odavati. Zvūn toga so eške politično maučmeli, že od Rimskoga imperija tadale so je patriciji zvali. Ranč

lo dala zozidati. Gnes jo za eno najlepši takši palač v stili mediteranske gotike majo. Ta držina je ranč s ladjami na veliko po maurdji vino, oli, sau pa drugo blago vozila pa odavala.

prajli, držinski biznis je tiro. Mlada ga je doma čakala, lidge pa kak lidge so velke lampe meli. Od nje so klajfe vōspravali. Leko, ka zatoga volo tō, ka je una nej iz kakše bogate

Palača Gabrielli držine De Castro se leta 1851 zozidala. Na tom istom mesti je njiva stara palača stala, od stere je nika nej ostanolo. Leta 1954 si je v njoj svoj daum Pomorski muzej Sergej Mašera najšo. V njem se leko cejla zgodovina dela na maurdji pa skrak njega pogledne.

Vincenzo de Castro (1808-1886) je po stopajaj svojga očē šau, birau v varaši Treviso je biu. Pa se je nej pri tejm dojavilo, tadale je študejro. Tak je delo kak novinar, pisatelj, pedagog pa od zgodovine je na velke piso.

Stari mandrač v Pirani je na mesti gnešnjoga trga Tartini biu. Kaulak vode so velki rami zrasli. Leko povejmo, ka vse stare držine so vō na dveri leko stanole pa že ji je čunaklin tadale pelo, kama je stoj škeu priti. Ranč tak je z držino Tartini, De Castro, Del Bello pa vnaugimi drugimi bilau. Za mandrač leko povejmo, ka je internet svojoga časa biu. Tam je človek vse tisto daubo, ka njemi je za življenje trbelo pa kakše klajfe ranč tak čiu.

takši lidge so si svoje mesto skrak Jadranskoga maurdja najšli, tak so varaši gratali, v Slovenskoj Istri je nikak ovak nej bilau. Mi smo nazadnje v Pirani bili, v njem eške ostanemo.

Iz toga je pripovejst vōprišla, od stere nam eden relief največ leko povej. Tau nam od lūbezni guči. Bilau pa je tak, ka je v Pirani živela mlada ženska, eške skur deklina. Zalūbila se je v enoga

držine bila. Gda je njeni lūbi domau prišo, se njemi je vsigdar taužila, kak zamazane lampe lidge majo. Un je dobro vedo, kakša nevoškena natura v Pirani žive. Tak je zmejs med dvej okni, prejk steri je vsigdar

vōprišli. Ranč tak je z držino De Castro bilau. Gvūšno, ka gnes so na Talanskom bole poznani gratali. Zatoga volo tō, ka tam so delali pa preminuli tō. Po enom od nji se talanska šaula v Pirani zove.

»piac« čuje. Ja, bauto na maurdji je tista na »zemlej« vōmnila. Gnes ranč toga nega več, po indašnjoj piazza gnesden zvekšoga se turisti šetajo.

Miki Roš

POET KAREL DESTOVNIK KAJUH JE DVAKRAT PEL: KOT PESNIK IN KOT PEVEC

Karel Destovnik (Drago Destovnik), vzdevek in partizansko ime Kajuh, se je rodil 13. decembra 1922 v Šoštanju, padel pa je v 2. svetovni vojni – 22. februarja 1944 na Žlebinkovi domačiji v Šentvidu pri Zavodnjah nad Šoštanjem. Je slovenski pesnik, prevajalec, upornik in jugoslovanski narodni heroj. Kajuh se je torej rodil v mestu Šoštanj na slovenskem Štajerskem kot nezakonski otrok Jožeta Destovnika in Marije Vasle. Njegova starša sta se pozneje poročila (14. avgusta 1923). Ime Kajuh izvira iz ekonima, definicije rojstnega kraja njegovega deda v Skornem pri Šmartnem ob Paki. Po končani osnovni šoli se je leta 1933 vpisal na 1. gimnazijo Celje. Leta 1934 je postal član Zveze komunistov Jugoslavije (SKOJ). Zaradi komunističnih idej je bil izključen iz šole. Šolanje je nadaljeval v Mariboru, a ga zaradi druge svetovne vojne ni končal.

Pesmi je začel pisati pred 2. svetovno vojno. Objavljati jih je začel v mladinski literarni reviji Slovenska mladina, ki jo je urejal njegov prijatelj Dušan Pirjevec. V tej reviji so bile objavljene nekatere njegove najboljše pesmi tega obdobja s socialno, politično in ljubezensko tematiko. Marsikatera od njih je posvečena njegovi »prvi ljubezni« Mariji Medvedovi: Otrok slovenski, Slutnja, Norec, Pesem delavca o svoji ljubici, Vseh mrtvih dan, Otrokovo pismo Jezuščku, Novoletni sonet, Kmečki otrok vprašuje (Vprašanje kmečkega otroka). Omembe vredni so njegovi prevodi iz češčine, zlasti avtorjev Jiříja Wolkerja, Františka Halasa, Ivana Olbrachta in Jaroslava Seiferta. Konec januarja 1941 so ga jugoslovanske oblasti aretirale in poslale v taborišče v Ivanjici v Srbiji, kjer je ostal do sredine februarja. 6. aprila 1941, prvi dan invazije sil osi na Jugoslavijo, se je Kajuh prostovoljno prijavil v jugoslovansko armado, da bi branil svojo domovino. 28. aprila istega leta ga je po nemški okupaciji severne Slovenije aretirala gestapo in zaprl v Slovenj Gradcu. Maja so ga izpustili in se je skrival v Savinjski do-

lini, preden je prebegnil v Ljubljano. Tam se je pridružil tajnim skupinam, Varnostno-obveščevalni službi in Zvezi komunistov Slovenije. Konec leta 1941 je spoznal Silvo Ponikvar, ki ji je posvetil vrsto svojih najbolj cenjenih pesmi. Leta 1943 je odšel v partizane na Notranjsko. Njegova revolucionarna in preprosta ljubezenska poezija je bila zelo priljubljena med slovenskimi partizani. S pesniškim talentom in opusom je ljudi mobiliziral za boj proti okupacijskim silam in jim vlivljal upanje na vrnitev v svobodo. Leta 1943 je sredi težkih vojnih razmer izšla prva Kajuhova pesniška zbirka *Pesmi v 38 izvodih*. 1945 je v Ljubljani sledila obsežna zbirka, ki jo je uredil Mile Klopčič. Kajuh je bil v stiku s sodobno slovensko literarno sceno. Srečal se je tudi z Otonom Župančičem, ki je takrat veljal za najpomembnejšega slovenskega pesnika. Čeprav podrobnosti njunih srečanj niso znane, je mladi pesnik očitno pustil velik vtis na Župančiča, saj je bil navdušen nad njegovim delom. Po odhodu v partizane je Kajuh postal vodja kulturnega odseka v svoji vojaški enoti, XIV. slovenski partizanski diviziji. 6. januarja 1944 je divizija zapustila Belo Kranjsko (tj. krajino) v Ljubljanski pokrajini, kjer je bila nameščena, da bi prek Hrvaške prišla na Spodnjo Štajersko. Končni cilj so dosegli 6. februarja, ko so se srečali z veliko nemško ofenzivo in hudo mrzlo zimo. Kulturni del enote je imel sedež v hiši v majhnem kraju Žlebnik. Hišo je napadla nemška patrolja in Kajuh je bil ubit med prvimi. Okoliščine njegove smrti so nejasne. 21. julija 1953 je bil Kajuh razglašen za narodnega heroja Jugoslavije. Tako Kajuh kot njegova poezija še danes veljata za enega najpomembnejših simbolov slovenskega partizanskega gibanja med drugo svetovno vojno. Po njem se imenujejo osnovna šola v Ljubljani in Kajuhova literarna nagrada ter več ulic in trgov po Sloveniji. V Celju se po njem imenuje cela

mestna četrt. Kajuh velja skupaj z Matejem Borom in Edvardom Kocbekom za enega najpomembnejših pesnikov druge svetovne vojne v slovenskih

Karel Destovnik Kajuh, portret (risba s kreda) B. Jakca, 1944, Muzej Velenje

deželah. Njegove pesmi so zaradi neposrednosti, melodične intonacije in preprostosti postale zelo priljubljene. Vlada Republike Slovenije je leto 2023 razglasila za Kajuhovo leto, leto Karla Destovnika Kajuha, čeprav je večina slovesnosti ob poetovi 100. obletnici rojstva minila že leta 2022.

Kajuhova poezija

Socialna lirika se je v literaturi pojavila leta 1931 in je obstajala še po koncu druge svetovne vojne. Z glasbo in rojstvom socialnega realizma pet let kasneje (1936) pa je imela kar precej skupnega. Pisal je pesmi z narodnoosvobodilno tematiko. Pripravil je svojo zbirko *Markacije* (neizdano) ter objavljati v *Mladi Sloveniji* in *Slovenskem poročevalcu*. V zbirki *Pesmi* (1943) je povezoval odločenost za osvobodilni boj (*Moja pesem*) z globoko lirično izpovedjo, zlasti v pesmih, posvečenim materi (*Materi padlega partizana*, *Kje si, mati*) in dekletu (*Bosa pojdiva*, *dekle*, *obsorej*, *Samo en cvet*, *en češnjev cvet*).

Kajuh je med drugo svetovno vojno vodil propagandno skupino XIV. divizije, katere del je bila tudi kulturniška

skupina. Izoblikovana je bila jeseni 1943. Poleg vodje, pesnika Kajuha, so skupino sestavljali gledališki igralci, plesalka Marta Paulin-Brina, harmonikar Janez Lavrič, skladatelj in dirigent Sveto Marolt - Špik idr. Številni mitingi so pripomogli k popularizaciji tako poezije kot glasbe, največkrat kar obeh skupaj, združenih v odpetih pesmih. Pri vpogledu v Kajuhov sicer maloštevilni pesniški opus smo najprej pozorni na njegovo metriko in ritem. Lirika (poetika) je tisti del njegovega pesniškega opusa, ki je že ob samem začetku, pa še tudi kasneje, izzvala številne skladateljske izzive. Iz Kajuhove poetične socialne lirike, ki se je v književnosti pojavila prej kot v glasbeni umetnosti, so najbolj znani naslovi: *Moj ded*, *Na kmetih*, *V tovarni*, *Divje kakor lačni psi*, *Naša pesem idr.* Od partizanskih pesmi pa so to uporniške pesmi: *Slovenske pesmi*, *Po tisoč letih*, *Jesenska*, *Naša pesem*, *Kralj Matjaž idr.*, od pesmi doma: *Materi padlega partizana*, *Pesem matere treh partizanov*, *Kje si, mati idr.*, izmed ljubezenskih pesmi: *Ti in jaz*, *Bosa pojdiva*, *Samo en cvet idr.*, med miselnimi pesmimi so to *Mostovi*, *med pesmimi*, ki izražajo bol, pa *Kmetova pesem*, *Črni avti*, *Pesem talcev*, *Petindvajset*, *Dekle v zaporu idr.* Da je bila že Kajuhova lirična poezija neposredno navdahnjena z zvočnostjo, glasbo, pričajo tudi nekatere oznake (drugih) o njem in o odnosu do glasbe celo v poeziji, besedilih: »Zdaj je že vedel, da hoče pisati za preproste ljudi, ki potrebujejo razumevanje, sočutje in tudi spodbudo za svoja dejanja. Kot izkušen gledališčnik je čutil, da ljudi najbolj pritegne melodičnost, enoten ritem, iskrenost in preprostost ... Zato je pisal globoko občutene lirične pesmi. [...] Pevec, ki v rokah drži liro, glasbilo, simbol lepote, harmonije, preprostosti, pa tudi simbol lirskega pesništva in glasbe [...].«

(nadaljevanje v prihodnji številki)

Franc Križnar

RAZGIBAJMO MOŽGANE

SKANDINAVSKA KRIŽANKA

				AVTORE: MATJAŽ HLADNIK	ŠIBA, PALICA	IGRA NA SREČO	IVAN SVETEC	NAVADEN DAN BREZ POSEBNIH RAZLIK	VOJILNI USLUŽ. BENEČ	ANGLEŠKI PEVEC IN PIANIST JOHN	MRŠAVA KOBILA
				NAŠ SKLADATELJ IN DIRIGENT (JOŽE)				5	6		
				AVSTRAL. FILMSKI IGRALEC GROVE							
				OTTO LOEWI	7		BOLEČI IZPUŠČAJI V USTIH NEKDANJA PUSKA				
				SALMAN RUSHDIE							
POMOČ: ARKEBUZA IMPROMPTU MAJSTRIK RUSSELL	AROMA TIČNA SMOLA TRŠLJE	NA ENEM OSMOČJU ŽIVEČA VYSTA ENDEM	THOMAS ENQVIST	TELESNI IZLOČEK	DEBELEŽI ZREZEK IZ STEGNA, KONICA, BODICA				OSKAR KOGOJ NAJTEŽJI TRIATLON NA SVETU		
UTRINEK									10		
DODATEK K SPISU ALI POGODBI				9			RIBIČ, KI LOVI S SAKOM SRINJAK OSMERAK			BAJESKOVO BITJE, TORILJA	AFRIŠKI KOLONIALNI VOJAK
SALVADOR DALI			NAVPIŠI VRH KARAVANK, SNOV IZ APNENCA				8	OSNOVNA MERA OSNOVNI DELEC SNOWI	3		
TROPSKO DREVO, TIK	4				ŠVEDSKI AVTO TV VOJILNIKA SIRCA BOŠ				ORGAN VODNA		1
KRAJŠA INSTRUMENTALNA SKLADBA			2						ZAKRITJE SONCA PRI BELEM DNEVU NIKI LAUDA		
KANAL ZA INSTALACIJO								OZNAČBA			
BANKOVEC ZA 100											

Končna rešitev:

1	2	3	4	5	6	7	8	1	9	3	9	8	7	2	10
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	----

V četrtek 14. septembra zrankoma v 6:50 si leko na televizijskem programu Duna TV poglednete nauvo oddajo Slovenski utrinkov. Če zamidite, bau oddaja na programi z nauvič **gnaki den** zadvečerka v 13:25 na kanali Duna World.

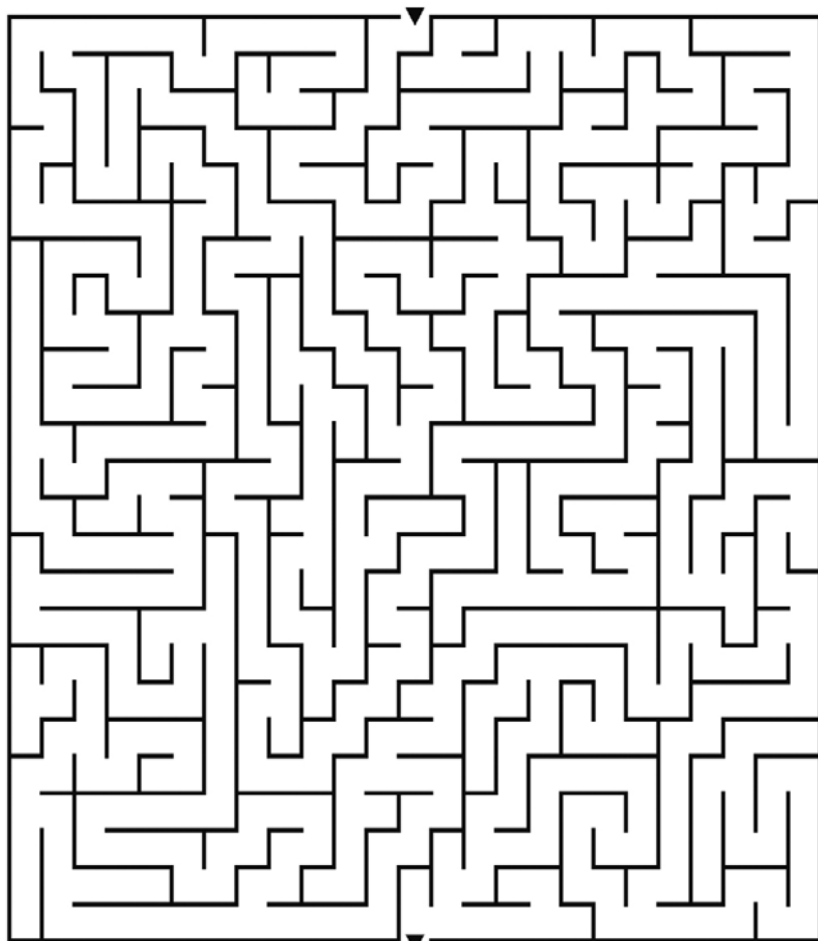
Magazin leko kisnej vidite na internetnom atrejsi: <https://mediaklikk.hu/musor/slovenski-utrinki/>
Nutzakapčite tevene, mi vas čakamo!

TV SPORED

Na naslednji povezavi najdete pregleden spored TV Slovenija 1 in Slovenija 2 za izbran dan: <https://tvspored.delo.si/>

SUDOKU

		9		3			6		
			9	5					
							4	8	
	8		2		7		9	3	
	1						7		
4	7		8		6		1		
1	4								
				2	5				
	9			6		3			

VABILO

Slovenska narodnostna samouprava Števanovci bo

10. septembra 2023 (v nedeljo)

ob 15. uri organizirala

Srečanje slovenskih kulturnih skupin

v kulturnem domu v Števanovcih.

Nastopali bodo:

folklorna skupina DOŠ Števanovci
lovski pevski zbor
DPSV pevka skupina Rozmarin

Prisrčno vabljeni!

Slovenska narodnostna samouprava
Števanovci

PD Goričko Tromeja vabi na

SREČANJE TREH DEŽEL

nedelja, 10. september 2023

štart ob 8:30

pri Okrepčevalnici Rak, Gornji Slaveči

9 km, približno 3 ure

Za hrano in pijačo bo poskrbljeno.

V primeru dežja pohod odpade.

Obvestilo - na spletni strani društva.

VABLJENI!

Pod Srebrnim brejgom ...

... ena za drugo humanitarne akcije organizirajo. Vse tau se zavolo tisti lidi dela, sterim je povauden življenje na glavau postavila. Kcuj k tomi so indašnje velke zvezde nogometa to stanole. Eške nej tak dugo nazaj so v najbaukši pa najbolje bogati evropski klubaj labdo brsale. Zdaj so kak nogometni penzionisti za Slovenijo velko srce pokazale. Tak so na največši slovenski stadion prišli Luis Figo, Andrej Ševčenko, Paolo Maldini, Mario Mandžukić, Vladimir Šmicer, Predrag Mijatović, Zvonimir Boban, Eric Abidal, Javier Zanetti, Gianluigi Buffon, Aljoša Asanović pa eške vnaugi drugi. Steri se malo bole v nogomet razmejo pa ga gledajo, so zmejs med nogometaši gvüšno kak-

šnoga indašnjoga svetovnoga ali evropskoga prvaka spoznali. Vsem tem zvezdam sta dirigej-

rala slovenski selektor Matjaž Kek, skrak njega je pa eške dosta bole poznani Fabio Capello

Aleksander Čeferin je od leta 2016 predsednik ene najbolje bogati organizacij na svejti. UEFA je nej nigdar tak poštiuvana bila, kak jo je ranč Slovenec Čeferin naredo. Vejmo, kelko se je inda pod stolom pejnez talalo, se na velke norilo. Zvüm toga je s Konferenčno ligo začno, ka menjši klubi to leko do malo vekši pejnez pridejo, si ji prišpilajo.

sejdo. Cejlo tau akcijo je pripelo v Slovenijo Aleksander Čeferin. Gvüšno, ka k tomi velkomi spektakli so slovenski nogometaši to kcuj stanoli, steri so eške nej dugo nazaj v velki klubaj brsali labdo. Tau pa eške nej vse bilau. Zavolo Čeferina pa indašnji velki zvezd je v Ljubljano dosta direktorov trno poznani firm prišlo, steri so nej ranč male pejeze donejrali. Skrak nji so se na VIP tribuni drugi pozanani lidge iz svejta muzike pa filma najšli. Za tau tribuno je najbolje fal karta 500 evronov koštala. Pejnezi té rejsan velke humanitarne akcije se eške štejo, od toga drgauč kaj več napišemo. Kak tau to, sterim držinam do direktno tej pejezi v roke prišli. Kak pa smo že pisali, slovenski

parlament je zavolo te velke nesreče nej na dopust odišo. Na velke delajo, slejgnje kraple pejeze iškejo, ka lidam leko pomo-rejo. Tak so interventni zakon sprijali. Tej 600 miljaunov evro do za prvo pomauč lidam pa firmam tadali. Depa, tau je samo slabi 10 % pejeze, ka se cejla velka škoda leko popravi. Ja, kaulak 7 milijard evronov kvara je voda naprajla. Telko pejeze de se moglo do konca drugoga leta vküper naškrabati. Naš Srebrni brejg je srečen pa veseli, ka lidge v stejski so nej sami ostanoli. Eške sam je gorenjesiničkin gasilcom gratulej-ro, gda so se lidam na pomauč paščili.

Miki Roš

Porabje

TEDNIK
SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak četrtek
Založnik:
Zveza Slovencev na Madžarskem
Za založnika:
Andrea Kovács

Glavna in odgovorna urednica
Nikoletta Vajda-Nagy
Naslov založnika in uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1.;
tel.: 94/380-767;
e-mail: porabje@gmail.com
ISSN 1218-7062

Tisk:
TOPnet d.o.o.
Kupšinci 49d, 9000 Murska Sobotica; Slovenija

Časopis podpirajo: Državna slovenska samouprava,
Urad predsednika vlade, oddelek za narodnosti,
Zveza Slovencev na Madžarskem in Urad vlade RS
za Slovence v zamejstvu in po svetu.
Naročnina: za Madžarsko letno 2.600 HUF, za
Slovenijo 22 EUR. Za ostale države 52 EUR
ali 52 USD.

Številka bančnega računa: HU75
11747068 20019127 00000000,
SWIFT koda: OTPVHUHB

www.porabje.hu